

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 112/2016
17.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Горана Чавлине и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљених Ж.Ј. и др, због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 2. у вези става 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених Ж.Ј. и Д.Ј., адв. С.М., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 5К 595/13 од 06.10.2015. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 108/15 од 26.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 17.02.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Ж.Ј. и Д.Ј., адв. С.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 5К 595/13 од 06.10.2015. године и Вишег суда у Сомбору Кж1 108/15 од 26.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору 5К 595/13 од 06.10.2015. године, окривљени Ж.Ј. оглашен је кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године од дана правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело, а окривљени Д.Ј. оглашен је кривим због кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. у вези члана 34. Кривичног законика за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се овако утврђена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело.

Оштећена ЕД „С.“ С. у смислу члана 258. ЗКП упућена је на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева.

На основу члана 264. став 1. ЗКП окривљени Ж.Ј. и Д.Ј. обавезани су да плате трошкове судског паушала у износу од 2.000,00 динара у року од три месеца од дана правоснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 108/15 од 26.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљених Ж.Ј. и Д.Ј., адв. С.М., и пресуда Основног суда у Сомбору 5К 595/13 од 06.10.2015. године, потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда бранилац окривљених Ж.Ј. и Д.Ј., адв. С.М., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев и побијане пресуде преиначи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљених Ж.Ј. и Д.Ј., адв. С.М. је неоснован.

Бранилац окривљених Ж.Ј. и Д.Ј., адв. С.М., у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане правоснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, на штету окривљених, налазећи да је у односу на дела за која су окривљени оглашени кривим, правоснажним пресудама наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Ови наводи захтева нису основани јер су окривљени Ж.Ј. и Д.Ј., оглашени кривим да су предметна кривична дела извршили у временском периоду од 22.06.2011. године до 28.10.2011. године, и да је за наведена кривична дела прописана новчана казна или казна затвора до једне године, па би у смислу одредбе члана 103. тачка 6. и члана 104. став 6. КЗ апсолутна застарелост кривичног гоњења за наведена кривична дела наступила дана 28.10.2015. године, дакле, након доношења пресуде Вишег суда у Сомбору Кж1 108/15 од 26.10.2015. године.

Стога су неосновани супротни наводи браниоца окривљеног, којима се указује да су правоснажне пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

При томе, по налажењу овог суда за оцену да ли је наступила застарелост кривичног гоњења релевантно је време извршења кривичног дела означено у изреци правоснажне пресуде, тако да су наводи - у захтеву да се окривљени Д.Ј. иселио из стамбеног објекта дана 29.09.2011. године, те да је

„самовласно“ прикључивање могло да буде извршено само у периоду од 22.06.2011. до 29.09.2011. године, без значаја по питању наступања застарелости кривичног гоњења у конкретном случају.

Налазећи из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљених, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.